

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Mgr. L. J.**, proti žalovanému: **náčelník Vojenské policie**, adresa pro doručování: Sekce legislativní a právní Ministerstva obrany, Odbor pro právní zastupování, se sídlem náměstí Svobody 471/4, Praha 6, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 4. 2016, č. j. 10 A 212/2015 – 88,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 1. 4. 2016, č. j. 10 A 212/2015 – 88, Krajský soud v Českých Budějovicích zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. 96-25-26/2012-5104, a rozhodnutí velitele Velitelství Vojenské policie Tábor (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 31. 3. 2015, č. j. 11-64/2014-4215, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Naposledy uvedeným rozhodnutím prvoinstanční orgán částečně vyhověl žádosti žalobce a přiznal mu nárok na výplatu odměny za služební pohotovost podle § 19 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech, ve znění pozdějších předpisů, vykonanou na pozici 4. operátora operačního střediska a na pozici vyšetřovatele operačního střediska u Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav v období od 22. 3. 2009 do 1. 2. 2012 v celkové výši 30.640 Kč. Prvoinstanční orgán však nevyhověl žádosti žalobce o vyplacení úroků z prodlení. Ve zbytku jeho žádost zamítl a nepřiznal mu nárok na výplatu odměny za služební pohotovost podle § 19 zákona o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech.

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost a současně požádal, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Na výzvu soudu stěžovatel odůvodnil žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tak, že i další, stávající či bývalí, vojáci uplatnili obsahově totožný nárok jako žalobce. Stěžovatel nesouhlasí se závěry Krajského soudu v Českých Budějovicích a je přesvědčen, že v doplnění kasační stížnosti dostatečně doložil jím aplikovaný výklad. Vzhledem k tomu je na místě odložit účinky napadeného rozsudku a vyčkat rozsudku Nejvyššího správního soudu, který bude vzorový i pro další rozsudky v obdobných případech. Přiznání odkladného účinku podle stěžovatele

umožní jednotný postup v obdobných případech a zvýší právní jistotu účastníků řízení i příslušných správních orgánů. Přiznáním odkladného účinku nedojde k nepřiměřenému zásahu do práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem.

Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil k návrhu na přiznání odkladného účinku.

Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Přitom přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud připomíná, že odkladný účinek má povahu mimořádného institutu, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozsudku krajského soudu. Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, přitom má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly.

Stěžovatel v odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku poukázal na doplnění kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud však upozorňuje, že doplnění kasační stížnosti neobdržel, přičemž lhůta k doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku skončila 27. 4. 2016. V dopise ze dne 25. 4. 2016 stěžovatel toliko shrnul dosavadní průběh řízení o kasační stížnosti, vyčíslil náklady řízení, konstatoval, že nevznáší námitku podjatosti a doplnil návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K dopisu připojil pověření JUDr. I. H. k jednání před soudy, udělené ministrem obrany, a potvrzení o vysokoškolském právnickém vzdělání. Nadto, rozhodnutím o návrhu na přiznání odkladného účinku soud nepředjímá meritorní výsledek řízení a důvody, pro které stěžovatel nesouhlasí s rozsudkem krajského soudu, a priori nevypovídají nic o tom, zda by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozsudku znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Důvody, pro které stěžovatel nesouhlasí s rozsudkem krajského soudu, rovněž nevypovídají nic o tom, zda by přiznání odkladného účinku bylo v rozporu s některým důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s názorem stěžovatele, že kasační stížnosti je třeba přiznat odkladný účinek z důvodu právní jistoty. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, v této souvislosti konstatoval, že „[h]rozba existence dvou odlišných správních rozhodnutí v téže věci není sama o sobě důvodem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti“; je tomu tak proto, že tato „[o]btížně řešitelná procesní situace není bezprostředním ohrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá hrozba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. [...] Považovala-li by se pouhá hrozba existence dvou odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jebož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval shora popsánému smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s.“.

pokračování

Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoložil splnění podmínek podle § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 odst. 1 téhož zákona, Nejvyšší správní soud nepřiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu